Til § 120.

Bestemmelsen, der afløser den gældende statsskattelovs § 22, stk. 8 og 9, fastholder kravet om, at selvangivelsen skal underskrives „efter bedste overbevisning". Bestemmelserne er dog iøvrigt formuleret noget anderledes end de gældende regler, idet man under hensyn til de siden den nugældende statsskattelovs vedtagelse fremkomne ændringer indenfor personretten og familieretten har måttet omskrive reglerne noget.

Til § 121.

Bestemmelsen er overført fra reglerne i § 22, stk. 4 og 5, i den gældende statsskattelov, samt fra reglerne i lov nr. 392 af 12. juli 1946 om selvangivelsen af indkomst og formue m. v. § 3.

Til §§ 122 og 123.

Reglerne er i hovedsagen overført fra bestemmelserne i §§ 1 og 2 i lov nr. 392 af 12. juli 1946 om selvangivelsen af indkomst og formue m. v. Dog har man i overensstemmelse med de principper, som med finansministerens tiltrædelse blev fastsat ved ligningsdirektoratets meddelelse af 9. januar 1949 angående følgerne af for sent indgivet selvangivelse, foreslået, at forhøjelserne i tilfælde, hvor forsinkelsen ikke har strakt sig over mere end 20 dage, sættes i forhold til det antal dage, hvormed fristen er oversiddet. Reglerne er dog udarbejdet således, at de virker mere overskuelige, idet der benyttes samme frister for indkomst og formue, og samtidig — ligesom nu — for formuens vedkommende en dobbelt så høj procent som for indkomstens vedkommende. For at muliggøre denne forenkling har man i § 122 under a) foreslået en forhøjelse på 20 procent i stedet for den gældende 25 procents forhøjelse. Man har ikke ment at burde gentage den gældende lovgivnings bestemmelse om adgang til at fremtvinge behørig selvangivelse af formuen ved dagbøder, jfr. § 22, stk. 6, i statsskatteloven og nu § 1, stk. 3, i kontrolloven af 12. juli 1946. Bestemmelsen er næppe nogensinde blevet praktiseret, og den måtte, såfremt den skulle overføres til den nye lov, også omfatte indkomsten. Imidlertid finder man, at de foreslåede virkninger af manglende selvangivelse må være tilstrækkelige til at fremtvinge selvangivelse.

I de i § 122, stk. 2, nævnte tilfælde ville det i stk. 1 indeholdte sæt regler næppe være anvendelige. Man har derfor foreslået, at indkomsten i mangel af selvangivelse skal ansættes efter skøn, hvorhos der gives hjemmel for at fremtvinge selvangivelse ved pålæg af daglige bøder.

Til § 124.

Bestemmelsen giver regler om følgerne af manglende selvangivelse af indtægter af den i afsnit II nævnte art. Man kan ikke her som ved indkomst- og formueansættelserne operere med tidligere ansættelser som basis for virkningerne af manglende eller ikke behørig selvangivelse. Reglerne er derfor udformet på en anden måde end i de foregående paragraffer. Da der her er tale om en proportional og iøvrigt ret lempelig beskatning, har man for at give tillæggene tilstrækkelig virkning ment at måtte foreslå forhøjelserne fastsat efter noget højere procentsatser.

Til § 125.

Bestemmelsen i stk. 1 om adgang til bevillingsmæssig udsættelse med selvangivelsen er ny. Den tilsigter at legalisere en allerede i vidt omfang praktiseret fremgangsmåde. Paragraffens efterfølgende bestemmelser er overført fra § 4 i lov nr. 392 af 12. juli 1946 om selvangivelsen af indkomst og formue m. v. I stk. 3 har man ændret den gældende formulering for at tydeliggøre, at frafald af følgerne af manglende selvangivelse kun kan ske i konkrete tilfælde, og ikke generelt for hele grupper af skatteydere.

Til § 126.

Bestemmelsen i stk. 1 afløser § 5 i kontrolloven af 12. juli 1946, der i tilfælde, hvor det „senere" konstateres, at en ikke-selvangivers indkomst eller formue overstiger det ansatte beløb, foreskriver efterbetaling af den for lidt erlagte skat, (d. v. s. forskellen mellem skatten af den virkelige indkomst eller formue og skatten af den ansatte indkomst eller formue) med dobbelt beløb. Denne virkning indtræder efter forslaget kun i de tilfælde, der falder ind under § 159, altså hvor forholdet konstateres efter den pågældendes død eller under en sag, der først afsluttes efter denne. Bortset fra disse tilfælde følger det af bestemmelserne i nærværende paragraf, at virkningerne af manglende eller ikke behørig selvangivelse,